

hield, maar dat ze vertrokken was. Het meisje wil huilen om de mannen die haar aanraken, die zich niets aantrekken van haar pijnkreten, haar smeekbeden, haar geduld, haar genot, haar kreunen en haar handen en alles wat ze geeft en alles wat ze uit medelijden tot zich neemt niet herkennen. Ze zien niet dat ik ze van iets verlos, denkt ze. Ze zien niet dat ze met lichtere schouders vertrekken dan dat ze kwamen en ze kijken niet eens naar me om, om te zien dat ik nu met een nog krommere rug weer overeind moet komen.

Met haar kaken op elkaar geklemd en natte ogen die het niet verdiend hebben te huilen, dus tranen in geslikt, loopt zij naar huis, de straten af, de lantaarnpalen langs en dan vooral niet vergeten te tellen, want anders moet ze terug lopen naar het bordeel en opnieuw beginnen, ook al weet ze precies dat het er vijfhonderddrieëntachtig zullen zijn. Driehonderdenvier, driehonderdenvijf, driehonderdenzes en dan halt houden, want een meter voor driehonderdenzeven ligt Lucas. Elke nacht komt zij naast hem zitten, en ze weet dat hij dan al slaapt. Ze rolt een sigaret, slaat haar benen over elkaar en opent het onderste knoopje van haar rode jas. Ze legt de sigaret naast Lucas' hand en bidt kort tot god dat niemand hem oprookt voordat hij wakker wordt. Dan draait ze een tweede sigaret. Ze steekt hem op en met de rook blaast ze wolkjes in de lucht waarmee ze de temperatuur meet. De lucht is klaarhelder vannacht, de takjes op de grond kraken en het lichaam van Lucas rilt. De rook blijft recht voor haar hangen en wordt

hard; het vriest flink vannacht. Ze merkt niet hoe de kou haar ledematen intrekt terwijl ze daar, naast Lucas, zit te roken. Ze kijkt voor zich uit, legt haar hand naast zich neer en geniet van de nicotine die haar bloed zo braaf binnendringt. Het zand van het pad knarst onder de zool van haar hak wanneer ze haar peuk dooft, ze wenst Lucas een goede nacht en loopt verder. Driehonderdenzeven, de takken zijn zwarter dan normaal. Driehonderdenacht, de maan is al verdwenen, komt ze haar vannacht dan geen gezelschap houden? Driehonderdennegen, wat is het hier stil. Driehonderdentien, nog negentig lantaarnpalen tot ze het bos door is. Toch voelt ze zich niet bang. Natuurlijk komt het idee iedere avond opnieuw in haar op dat als een man haar zou volgen, dit gans verlaten pad op en haar tegen een boom zou drukken, er niemand zal zijn die haar kan helpen. Ze kan schreeuwen en hopen dat Lucas haar zal horen, alleen verzorgt zijn alcoholisme zijn nachtrust, en niemand wekt een dronkaard voordat alle alcohol zijn bloed verlaten heeft. En toch. De takken van de bomen zijn zwart en lang als afstervende vingers van de vrieskou, maar ze voelt zich in hun midden geborgen. Het is alsof de wortels die zo open en bloot de weg oversteken naar hun broeders en zusters haar dragen, haar met zich meenemen het pad af en thuis zullen brengen als een roei-bootje op zee. Er is geen ziel, alleen maar stilte. Alleen maar: zij en de nacht; het feit dat er niemand is, maakt dat ze kan genieten van het gegeven dat ze alleen is. Juist de ogen die constant kijken om te zien of jij je wel vermaakt,

maken de uren ondraaglijk. De constante vraag naar bevestiging of alles is zoals je zou willen dat het zou zijn, maakt ieder moment betreurenswaardig. Want nee, geen enkel moment is zoals ze zou willen dat het was, maar in de afwezigheid van anderen die hier zo bang voor zijn, heeft ze vrede met de onvolmaaktheid der dingen. In de afwezigheid van anderen is ze gelukkig met haar depressiviteit, sluit ze vriendschap met het feit dat dit lijden altijd zal blijven duren en dan draait de pijn om naar geluk. Alleen draagt dat van haar geen gouden gloed.

‘Ik denk dat ik weet waarvoor ik ben gemaakt,’ begint ze, zonder oren om haar te horen. ‘Al snel had ik door dat ik niet speciaal ben, niet noemenswaardig noch uitzonderlijk. Op ieder vlak ben ik een simpel meisje. Een simpel meisje met een simpel leven en een moeke die simpelweg dood is en de weg die ik volg is even simpel als de weg naar huis langs de vijfhonderdendrieëntachtig lantaarnpalen. Al vanaf het moment waarop ik mijn ogen voor het eerst opende en die vriendin van mijn moeke me in haar armen nam en me aan haar borst legde, gaf ik een licht af dat geen pijn doet aan je ogen. Ik was geen zon die zo fel brandt dat je je ogen fijn moet knijpen om niet verblind te raken. Als mensen mij ontmoeten, verblind ik hen niet. Misschien dat de mannen daarom steeds hun weg zoeken en mij vinden, want naar mij kunnen ze blijven kijken. Dat maakt mij verdraagzaam en het is de verdraagzaamheid die mij het privilege verleent dienstbaar te zijn.’ De sigaret is op. Ze gooit hem op de grond en wrijft er met de hak